

Hoofdstuk 9

Zijn Laatste Kans

1930 – 1932

TOEN WILLIAM BRANHAM zijn twintiger jaren inging, liep hij nogal ‘toevallig’ tegen een manier aan om extra geld te verdienen. Op een dag leende hij een Harley Davidson motor. Terwijl hij met vaart een grindweg afreed, verloor hij de controle over de machine en schoot een greppel in, vóór een trainingskamp van bokkers. Verscheidene mannen zagen het ongeval en renden naar de overkant van de weg om te kijken of hij gewond was. Gelukkigwijs was Billy niet ernstig gewond, maar hij voelde zich te beverig om op te stappen en weg te rijden. Dus nodigden de mannen hem uit om binnen te komen en naar een paar gevechten te kijken, totdat hij zich beter voelde. Net toen Billy de ruimte binnenliep, opende een van de trainers (een man die *George “Zes-seconden” Smith* werd genoemd) de deur van een vogelkooi. Er vloog een kanarie uit, die als een pijl uit een boog zó snel de ruimte rondvloog, dat Smith hem niet kon vangen. Maar toen hij voorbij Billy’s hoofd flitste, graaide Billy hem uit de lucht.

“Zes-seconden”-Smith floot van bewondering. “Ik heb nooit in mijn leven zulke snelle handen gezien. Jongeman, heb je ooit over ‘prijsvechten’ nagedacht?”

Die losse opmerking zette Billy aan het denken over ‘prijsvechten’, en al gauw besteedde hij veel van zijn vrije tijd aan het trainen voor de sport – elf tot twaalf kilometer per dag hardlopend; dan in het trainingskamp verschijnen, waar hij op een boksbal los zou timmeren tot de een of andere bokser hem zou vragen om met hem te vechten in de ring. Als hij Billy als tegenstander zag optreden, was “Zes-seconden” Smith al gauw meer onder de indruk van Billy’s vastberadenheid, dan van zijn

snelheid. De trainer besteedde vele uren aan Billy, hem het juiste voetenwerk lerend, handbewegingen, en, het belangrijkste van alles: hoe de klappen van een andere vechter op te vangen zonder in elkaar te zakken.

George Smith kreeg zijn bijnaam na zijn eerste professionele gevecht, toen hij zijn tegenstander op de kop af in zes seconden knock-out sloeg. Smith was ongeveer acht jaar ouder dan Billy, ongeveer vijftien kilo zwaarder, en was de ruigste man die hij ooit in zijn leven had ontmoet. De eerste keer dat Billy in de ring klom met zijn trainer, sloeg “Zes-seconden” hem genadeloos in elkaar. Eén keer sloeg Smith Billy zo hard, dat hij boven over de touwen zeilde en neerkwam in een paar vouwstoelen buiten de ring. Billy had een lange tijd nodig om overeind te komen. Toen hij tenslotte zijn adem terug had, zei hij: “‘Six’, waarom moet je me dat op die manier aandoen?”

Smith lachte en zei: “Dit soort oefengevechten zullen je het meest goeddoen.”

“Mij goeddoen? Hoe kan het me wat ook voor goed doen? Je doodt me gewoon bijna.”

“Kijk, Billy, het maakt me niet uit hoe goed je lichamenlijk fit bent, elke keer dat je geraakt wordt, geeft het je gestel een schok en stopt het de bloedtoevoer naar het hart. Bij het boksen moet je leren hoe een harde stoot op te vangen en meteen terug te komen. Als je lichaam er niet aan gewoon is om snel terug te komen, dan zul je daar liggen en uitgeteld worden. Maar als je eraan gewend bent, zelfs als je neergeveld wordt, zul je meteen weer omhoog komen. Dus dat is de wijze waarop ik train. Je zou me nu niet mogen, maar je zult waardering voor me hebben wanneer je in de wedstrijd komt.”

Billy klom de ring weer in en ging verder. Tenslotte kreeg hij zich zo onder controle, dat “Zes-seconden” Smith hem hard genoeg in de maag kon stampen om hem in de touwen te jagen, en het zou Billy totaal niet deren. Hij was gereed om te blijven vechten. Zodra hij het acht tot tien ronden kon volhouden in de oefenduels, begon hij te vechten in de ‘Gouden Handschoen’

amateur bokscampetitie.

Billy gedijde in de ring. Of het nu oefenduels waren of vechten om een prijs, hij gaf er alles voor wat hij had. Boksen gaf ruimte aan zijn emoties. De zo lange tijd in hem opgekropte boosheid en verwarring vuurden zijn armen af als jachtgeweerknallen. Zijn snelheid en vastberadenheid droegen hem van de ene overwinning na de andere. Elke overwinning zwaaide hem meer lof toe en Billy's zelfvertrouwen groeide. Nooit tevoren had hij zo'n erkenning, zo'n geaccepteerd worden, gehad. Hij begon zich te voelen alsof hij een belangrijk iemand was.

Bij het boksen als amateur verloor hij nooit een gevecht. Na een jaar in de Gouden Handschoen campetitie, werd hij beroepsbokser. Hij won vijftien professionele gevechten op rij, inclusief een regionaal bantamgewicht kampioenschap, dat boksers uit drie staten betrof. Tegen die tijd dacht hij dat hij onverslaanbaar was. Toen op een avond ontmoette hij zijn gelijke.

Hij stond op het programma om te vechten tegen Bill Pritchard, een kampioenschapbokser uit West Virginia. De wedstrijd zou worden gehouden in Evansville Indiana. Billy Branham reed naar Evansville met zijn vriend Howard McLean, een weltergewicht bokser die eveneens een wedstrijd had die avond. Ze aten hun middageten om drie uur in de middag, en begonnen toen terug te lopen naar de arena, zodat ze een poosje konden rusten voor ze hun handen lieten inwikkelen voor hun gevechten. Billy droeg een blauw pak. Hij pakte een kam uit zijn zak en haalde die door zijn dikke, donkere haar.

Howard keek naar zijn metgezel en floot. "Weet je, Billy, je ziet er uit als een kleine Baptisten prediker." Billy stoof op. Hij was altijd gevoelig voor beledigingen, en in zijn gedachten was het woord 'prediker' hetzelfde als 'doetje'.

"Wacht even Howard. Je kunt maar beter glimlachen wanneer je dat zegt." Billy ging wijdbeens staan en hief zijn vuisten op. Al was Howard vijftien kilo zwaarder dan hij, Billy stond klaar om hem te pakken. Maar Howard lachte, toegevend dat het maar een grapje was, dus zakten Billy's vuisten weer.

Die avond in de ring werd Billy verrast door de kracht en de snelheid van zijn tegenstander. Pritchard sloeg op hem in met een razernij waar Billy niet tegenop kon. Voor de eerste keer in zijn boksloopbaan voelde Billy zich onzeker. In het begin van de wedstrijd, toen hij zich begon te realiseren dat hij in moeilijkheden was, hoopte hij nog steeds dat hij Pritchard een remise zou kunnen afdwingen. Maar naarmate het gevecht vorderde en Billy herhaaldelijk stoten te verwerken kreeg, begon hij zich af te vragen of Pritchard hem zou gaan doden. Tegen het eind van het gevecht, terwijl Billy tussen twee rondes in rustte op zijn stoel, keek hij omhoog naar het plafond en bad in stilte: “God, als U mij levend hier doorheen zult laten komen, dan beloof ik U dat ik zal stoppen met boksen.”

Na die avond klom Billy nooit meer in een boksring.

OP EEN DAG IN DE HERFST van 1931 was Billy meters aan het repareren bij het New Albany Gasbedrijf. Terwijl hij op lekkages aan het testen was, werkten dampen in op zijn zintuigen en zakte hij in elkaar op de vloer. De nawerkingen van dit ongeval bezorgden hem voortdurend moeite – zijn hoofd deed pijn; zijn gezichtsvermogen was wazig; hij had moeite met eten; zijn maag had zuurbranden en deed pijn wanneer er maar voedsel mee in aanraking kwam; en het maagzuur kwam omhoog door zijn keel en brandde dan in zijn mond. Zijn werkgever, Openbare Werken van Indiana, betaalde hem om verscheidene medisch specialisten te bezoeken in Louisville, Kentucky, maar deze doctoren hadden er moeite mee om zijn probleem vast te stellen. Na herhaalde onderzoeken vermoedden ze tenslotte dat hij blindedarm-ontsteking had. Dat verraste Billy, omdat de pijn zich voordeed in zijn maag en niet in zijn zij. Maar de specialisten overtuigden hem ervan, dat de vergiftiging door het gas het onderzoek min of meer in de war had gebracht, omdat het de symptomen van blindedarm ontsteking maskeerde. Ze hielden er aan vast, dat zijn blindedarm ontstoken was en eruit moest worden gehaald.

Aarzelend stemde Billy toe om hen te laten opereren, maar alleen als ze plaatselijke verdoving gebruikten. Hij had afschuwelijke herinneringen aan zijn operatie toen hij veertien was, toen zijn benen gehavend werden door het afgaan van dat jachtgeweer. Bij die gelegenheid kwam hij bijna niet bij uit de verdoving; en zou nooit die afschuwelijke ervaring kunnen vergeten waar hij naar beneden dreef door de regionen van de dolende zielen – de duisternis, de mist, de eenzaamheid en die afschuwelijke gezichten! Hij wenste die plaats nooit meer te zien!

Nerveus en bang, wilde Billy iemand in zijn nabijheid gedurende de operatie die wist hoe te bidden, dus vroeg hij de voorganger van de plaatselijke Eerste Baptisten Kerk om hem bij te staan.

De blinde darm werd succesvol verwijderd en Billy werd teruggereden naar zijn kamer. Volledig bij bewustzijn in zijn ziekenhuisbed liggend, voelde Billy echter zijn polsslag elke minuut zwakker worden. Hij probeerde de aandacht te trekken van de verpleegster, maar zijn stem was een gefluister en zijn armen waren te zwak om ze te bewegen. Zijn ademhaling werd oppervlakkig; het ritme van zijn hart verlangzaamde tot het nauwelijks meer klopte. Hij dacht: “Is dit de dood? Ben ik aan het heengaan?”

Het licht in zijn kamer verduisterde; de muren vervaagden en namen schaduwachtige vormen aan, als bomen. Hij scheen in een koud, donker bos te zijn. Ergens ver in de verte kon hij een wind horen waaien. Eerst zwakjes; het geluid nam langzaam toe; het kwam zijn kant op. Billy's geest ontwaakte in panische angst. Dit is het! Dit is de dood die me komt halen! Hij probeerde te bidden, maar hij kon geen woorden vinden. Dichter en dichterbij kwam de wind, totdat de takken van de bomen om hem heen schudden onder zijn kracht. Toen veranderde alles; de donkere bossen verdwenen plotseling en Billy bevond zich ineens in de schaduw van een reusachtige zilverpopulier. Het was dezelfde boom die hij altijd had gemedend, sinds hij hem als jon-

gen zo vreselijk verschrikt had gemaakt. De lucht voelde statisch en drukkend aan, als een dag met een luchtvochtigheid van negenennegentig procent. Het geluid van ritselende bladeren deed Billy's ogen naar boven kijken. Hij zag diezelfde wervelwind ronddraaien in de bovenste takken; hoorde opnieuw diezelfde diepe stem zeggen: *“Drink nooit, rook nooit, noch verontreinig je lichaam op welke wijze ook. Ik riep je, en je wilde niet gaan.”* Billy's gedachten flitsten terug naar die dag, zo vele jaren geleden, toen deze stem had gezegd: *“Er is een werk voor je te doen wanneer je ouder wordt.”* Nu herhaalde de stem de beschuldiging: *“Ik riep je, en je wilde niet gaan.”*

Billy voelde zich beangst. Had hij het doel van zijn leven gemist? Was het te laat? Vertwijfeld vroeg hij hardop: “Wie riep daar?” Wie bent u? En wat wilde u dat ik zou doen?”

De stem herhaalde voor een derde keer: *“Ik riep je, en je wilde niet gaan.”*

Billy riep uit: “Jezus, als U dat bent, laat me dan teruggaan naar de aarde en ik zal Uw Evangelie prediken van de daken en straathoeken. Ik zal er iedereen over vertellen!”

In een oogwenk was Billy terug in zijn ziekenhuisbed. Zijn hart klopte krachtig en zijn longen ademden diep. Hij zou gaan leven.

De chirurg, die naast het bed stond, was merkbaar verrast om Billy's wangen te zien opfleuren en zijn kracht zo snel te zien terugkeren. Zich tot Charles en Ella Branham wendend, merkte hij op: “Ik ben niet iemand die naar de kerk gaat. Mijn praktijk is zo groot dat ik daar niet de tijd voor heb gehad. Maar ik weet dat God deze jongen heeft bezocht.”

Uit noodzaak keerde Billy, zodra zijn hechtingen de spanning konden verdragen, terug naar zijn werk. Ongelukkigerwijs genas de operatie geen van zijn oorspronkelijke symptomen. Gedurende de winter van 1931-32 werd zijn toestand gaandeweg slechter. Zijn maag weigerde praktisch alles wat hij probeerde te eten, wat hem dwong te leven op uitsluitend water en pruimensap – en zelfs dat bleef er nauwelijks in. Zijn ogen ont-

wikkelden astigmatisme (Onscherp zien; Vert.) en hij kon niet zien zonder dikke brillenglazen. Wanneer hij zijn bril maar afzette, schudde zijn hoofd zozeer, dat een kapper zelfs zijn haar niet kon knippen.

De specialisten in Louisville waren in verlegenheid gebracht. Na een hele reeks onderzoeken zei één arts: “Meneer Branham, ik ben bang dat uw situatie hopeloos is. Uw maag is één grote klomp zweren. U zult de rest van uw leven een streng zacht dieet moeten volgen. Vergeet dat nooit, want één mondvul vast voedsel zal u doden.”

Billy keerde terug naar huis, ziek en terneergeslagen. Maar hij leefde tenminste. Nu was hij vastbesloten om God te vinden, zodat hij zijn belofte zou kunnen houden. Hij begon ernstig de Bijbel door te lezen. Hoe verder hij las, hoe meer hij werd bemoedigd. Hij kon zich echt vereenzelvigen met sommige van de ervaringen waar hij over las – zoals wanneer mannen en vrouwen de stem van God rechtstreeks tot zich hoorden spreken. Zou het kunnen, dat het GóD was geweest, die uit die populier tot hem had gesproken, toen hij een jongen was? Hij had altijd vermoed dat het dat was, maar hij was er nooit volledig van overtuigd, tot hij las waar God tot Job sprak vanuit een wervelwind. (Job 38:1 en 40:6)

Dat overtuigde hem. Toen, naarmate hij meer op de levens van Jezus, Petrus en Paulus stuitte, gloeide Billy Branham van opwinding. Hier waren verklaringen voor die vreemde, geestvervoering-achtige toestanden die hij maakte, waar hij klaarwakker zou zijn en plotseling ontdekken dat hij ergens anders was, iets ziende wat plaats vond, wat zo werkelijk leek als de schoenen aan zijn voeten. De Bijbel noemde het visioenen. Misschien was zijn leven per slot van rekening toch niet zo vreemd. Misschien was het gewoon dat God met hem bezig was.

Billy begon verschillende kerken in de omgeving te bezoeken, vragend hoe hij God zou mogen ontmoeten. Maar in plaats van dat hij een algemeen overeenstemmend en duidelijk te betreden pad vond, vond hij tegengestelde meningen die verwar-

ring zaaiden. De Eerste Baptisten Kerk wilde dat hij zijn naam zou zetten in hun kerkadministratie, en dan zouden ze hem een 'acceptatie-brief' geven. De Lutheranen wilden dat hij de Belijdenis catechisatie klassen bijwoonde. De Katholieken zeiden, dat het nodig was dat hij de Paus erkende als de allerhoogste autoriteit van God op aarde, en om elke zondag de mis bij te wonen. De Zevende Dag Adventisten vertelden hem, dat het nodig was dat hij de zaterdag zou in acht nemen als de sabbat. Elke kerk voelde dat ze een monopolie had op de waarheid, met uitsluiting van de rest.

Billy wist niet wat te doen. Hij had geen idee waar God te vinden. Toen dacht hij: "Weet je, ik zie Hem in de natuur. Ik denk dat ik buiten in de bossen tot Hem zal gaan spreken."

Hij lifte naar een van zijn lievelings-jachtplekken, maar het hielp niet. Hij wist niet wat te zeggen en voelde zich dom om te praten terwijl er daar niemand scheen te zijn om te luisteren. Toen kreeg hij een idee. Waarom God geen brief schrijven? Het leek een goed plan, dus hij schreef:

Beste Mijnheer,

Ik weet dat u hier langs dit pad voorbij komt, omdat ik hier op eekhoortjes zit te jagen en ik weet dat U voorbij komt. Ik heb U nodig. Zou U een keer met me willen komen praten? Ik wil U iets vertellen.

Billy Branham

Nadat hij deze brief aan een boom had gespijkerd, ging Billy naar huis, veronderstellend dat hij later terug zou keren om te zien of het iets positiefs had opgeleverd. Maar de volgende dag rezen er toch een paar twijfels; hij dacht: "Nu wacht even. Ik heb daar nooit wie dan ook gezien daar buiten in de bossen. Bovendien, als God overal is, dan zou ik in staat moeten zijn om Hem evengoed in de stad te bereiken als op het platteland. Maar dat brengt me weer terug bij mijn oorspronkelijke probleem. Ik wil met God spreken, maar ik weet niet hoe ik het zal gaan

doen.”

Hij ging naar de oude schuur achter zijn huis en sloot de deur. Binnen in de schuur drupte het van het vocht, vanwege een regenbui de nacht tevoren. De vochtige grond negerend, knielde Billy naast het wrak van een T-Ford. Zijn gedachten kleefden aan zijn doel, om – in wanhoop - met zijn Schepper te spreken. Hij mompelde: “Nu, hoe doe ik dit? Ik heb plaatjes gezien van mensen die bidden en ik geloof dat ze hun handen op deze manier deden.” Hij hield zijn handen plat tegen elkaar vóór zich, in de klassieke gebedshouding. “Nu, wat zal ik gaan zeggen? Er is een of andere manier dat je dit moet doen en ik weet niet wat het is.” Hij besloot dat de enige manier waarop hij ook maar ergens zou geraken, was, om het gewoon maar domweg te proberen.“

”Beste Mijnheer, mijn wens is dat U zou komen en even een ogenblik met me praten. Ik wil U vertellen, hoe slecht ik ben.” Hij stopte om te luisteren. Het bleef volmaakt rustig in de schuur. “Misschien werd er verondersteld dat ik mijn handen zó moest doen.” Hij vouwde zijn vingers in elkaar en probeerde het opnieuw: “Beste Mijnheer, ik weet niet helemaal precies hoe dit te doen, maar ik vertrouw erop dat U het zult begrijpen. Wilt U mij helpen?” Hij stopte weer om te luisteren – niets.

Tegen die tijd brak zijn zelfvertrouwen volledig. Tranen stroomden uit zijn ogen, terwijl hij eruit gooide: “Mijnheer, zelfs al spreekt U niet tot míj, ik zal hoe dan ook tot Ú gaan spreken. Mijnheer God, ik deug niet. Ik schaam me voor mezelf. Het spijt me, dat ik u al deze jaren heb genegeerd. Maar nu heb ik U nodig. Alstublieft, kom met mij praten.”

Plotseling voelde zijn lichaam vreemd aan. Toen hij zijn ogen opende en zijn hoofd ophief, schoot er een rilling van vrees omhoog door zijn wervelkolom. Vóór hem zwevend, was een helder, amberkleurig licht, dat een volmaakt kruis vormde in de lucht. Uit de diepten van de energie ervan kwam een stem, sprekend in een taal zoals Billy er nooit eerder een had gehoord. Toen verdween het.

Billy bleef op zijn knieën, ademloos en verdoofd, niet in staat zich te bewegen. Tenslotte bracht hij de kracht op om te zeggen: “Mijnheer, ik versta Uw taal niet, maar ik maak er uit op, dat er wordt verondersteld dat ik ergens erkend word in dat kruis... en dat mijn zonden worden verondersteld daar in te liggen. Als U mij wilt vergeven, kom dan slechts terug en spreek opnieuw in Uw eigen taal. Als U mijn taal niet kunt spreken, zal ik het daardoor begrijpen.”

Het kruis verscheen opnieuw, stralend van hitte en licht. Billy sloot zijn ogen en strekte zijn armen uit. Hij ervoer een eigenaardig gevoel, dat aanvoelde alsof er warme regendruppels op zijn lichaam kletterden. Plotseling voelde hij zich vredig en vrij, alsof een last van honderd pond van zijn schouders was getild. Toen hij zijn ogen opende, was het licht verdwenen.

Tot overstromens toe ontroerd, rende Billy de schuur uit het huis in. Geschrokken, vroeg zijn moeder: “Billy, wat scheelt eraan? Ben je nerveus?”

“O nee. Er is net iets wonderbaars gebeurd.”

“Wat is het?”

“Ik weet het niet, maar ik voel me gewoon zo goed.”

Hij stormde terug naar buiten, uitziend naar een kanaal om zijn vreugde de vrije loop te laten. Achter het huis liep een spoorbaan. Billy klauterde tegen de helling op en rende het spoor langs, zo nu en dan stoppend en dan in de lucht springend en met zijn vuisten boksbewegingen makend om uiting te geven aan zijn gevoelens. Ten slotte, ten langsten leste, had hij God gevonden in het kruis van Jezus Christus.

Een paar dagen later zei Ella: “Billy, ik had de afgelopen nacht een droom over je. Ik zag je staan op een witte wolk, predikend tot heel de wereld.”

Dat trof Billy als heel bijzonder, want zijn moeder droomde bijna nooit.

* * *